

תת"ע 11602/10-17 - מדינת ישראל נגד נורית צור

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 11602-10-17 מדינת ישראל נ' צור
תיק חיצוני: 90507834324

בפני	כבוד השופט ארנון איתן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	נורית צור

החלטה

מבוא:

1. לפני בקשה לביטול כתב אישום מחמת התיישנות.
2. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר, עבירה בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א 1961. כתב האישום מבוסס על צילום רכבה של הנאשמת.
3. הנאשמת טוענת כי יש להורות על ביטול האישום שכן המאשימה לא פעלה בהתאם להוראות סעיפים 239 א ו- 225 א לחסד"פ [נוסח משולב], תשכ"א 1961.
4. לטענתה אין די בהסתמכות המאשימה על פריט דואר רשום המצוי בתיק החקירה והמפרט שלוש פעולות בשלושה תאריכים שונים באשר לדבר הדואר שנשלח אליה. עוד הוסף, כי בהתאם לפסיקה אין בכך כדי להוות ראיה מספקת המעידה על מסירה כדין, ורק בתאריך 23.7.17 כאמור קיים בתיק אישור מסירה עליו חתמה, אך במועד זה חלפו למעלה מארבעה חודשים, ובנסיבות אלו ובהתאם להוראות החוק חלה התיישנות על העבירה המיוחסת לה.
5. המאשימה מתנגדת לבקשה. על פיה בהתאם לסעיף 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, מתקיימת חזקת מסירה שכן ביום 14.3.17 נשלח דבר דואר רשום ובו הודעה על ביצוע העבירה למען הרשום של הנאשמת. עוד הוסף, כי ההזמנה לדין התקבלה ונחתמה ביום 23.7.17 על ידי הנאשמת באותה הכתובת. בנסיבות אלו די במועד הראשון (19.4.18) כדי לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל ולא חלה התיישנות במקרה זה.

דין:

עמוד 1

6. אין חולק, כי בעבירה נשוא תיק זה, קיימת חובה לשלוח הודעה אודות ביצוע העבירה בתוך 4 חודשים, זאת בהתאם לסעיפים 239א(ב) ו-225א(1)(1) לחסד"פ.

7. תקנה 44 א לתקנות סדר דין פלילי קובעת נטל הוכחה בדבר משלוח הודעה על ביצוע עבירה במועד, וקובעת חזקת מסירה כדלקמן:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 א לחוק... רואים את ההודעה על ביצוע העבירה... כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל"

על היקף החובה המוטלת על המאשימה ראו ע"פ 6920/07 חסון נגד מדינת ישראל (מיום 4.9.07) בו נקבע: "התקנה אינה דורשת בחינה מדוקדקת מה עלה בגורל המשלוח ודי כי חלפון 15 יום מיום יציאתו למען הנכון בדואר רשום וכי המערער לא הרים את הנטל להראות כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו....".

8. עיון במסמכים שצורפו לבקשה ומצויים גם בתיק החקירה מלמד, כי בידי המאשימה אישור מסירה המתייחס לפריט דואר **RR18612927H4** שכותרתו "**הודעה על ביצוע עבירת תעבורה**" הנושא את שמה של הנאשמת וכתובתה פצאל 204 - 9068200. כאמור ביחס לפריט דואר זה נעשו 3 פעולות. האחת מיום 14.3.17 בו התקבל למשלוח והועבר להמשך טיפול, השני מיום 21.3.17 בתהליך העברה לנמען, והאחרון מיום 19.4.17 על פיו נמסר ליעדו. כאמור על פי אישור זה ניתן ללמוד כי שתי הפעולות האחרונות מצביעות על כך שדבר הדואר יצא מהסניף ונשלח לכתובתה של הנאשמת. בנקודה זו ראיתי להעיר כי מקרה זה שונה מאותם מקרים אליהם הפנה ב"כ הנאשמת (תת"ע 6387-10-16 מדינת ישראל נגד טייב מרק (מיום 12.7.17) וכן תת"ע 323-05-17 מדינת ישראל נגד אלעד ראובן (מיום 29.10.17) בהם דבר הדואר לא נשלח כבענייננו אלא "נתקבל בסניף למשלוח" ולא ברור מה אירע לאחר מכן). כאמור, בענייננו נעשו עוד שתי פעולות של הוצאת פריט הרישום מהסניף ושליחתו אל הנאשמת כנדרש ביום. ויודגש, פעולה זו בהתאם לאמור בה מודיעה לנמען על ביצוע העבירה בהתאם לדרישת החוק, ואילו אישור המסירה אליו מפנה ההגנה ועליו חתומה הנאשמת מתייחס לזימון לבית המשפט.

9. במקרה דנן, בוצעה העבירה ביום 9.3.17 ודבר הדואר יצא למשלוח ביום 21.3.17 ונמסר ביעדו ביום 19.4.17. עיון באישור המשלוח מלמד, כי פריט זה נשלח לאותה הכתובת עליה חתמה הנאשמת ביום 23.7.17 עת זומנה לדין בעניינה. בנסיבות אלו ניתן לקבוע, כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה ובהתאם אני דוחה את הטענה.

ניתנה היום, י"א ניסן תשע"ח, 27 מרץ 2018, בנוכחות
הצדדים.

